

Dosarul nr. 2ra-762/17

Instanța de fond: Judecătoria Buiucani mun. Chișinău – E. Cojocari

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Ciugureanu, G. Dașchevici, M. Anton

DECIZIE

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu,
Mariana Pitic, Sveatoslav Moldovan,
Dumitru Mardari, Maria Ghervas,

examinând recursul, declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Ion Culiuc împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Iurie Țivirencu cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral, încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016,

CONSTATĂ :

La 11 decembrie 2015 Ion Culiuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii, încasarea prejudiciului material în mărime de 1 700 euro sau echivalentul bănesc în valută națională la data executării hotărârii, cheltuielilor de judecată în sumă de 712 lei, repararea prejudiciului moral în mărime de 1200 euro și încasarea cheltuielilor legate de asistența juridică în sumă de 1 530 lei (vol.I, f.d.5-9).

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că la 01 martie 2013 de către judecătoria Briceni a fost emisă ordonanța judecătorească, prin care s-a încasat de la Andrei Lavric datoria conform contractului de împrumut în sumă de 1 700 euro și cheltuielile de judecată în mărime de 712 lei. Pentru executarea ordonanței date la 01 martie 2013 s-a adresat la executorul judecătoresc Iurie Țivirencu, avansând cheltuielile de executare în sumă de 1000 lei. Executorul judecătoresc a intentat procedura de executare a documentului executoriu. Totodată a întreprins un șir de acțiuni în scopul executării documentului executoriu. Consideră acțiunile executorului judecătoresc neconsecvente, care au dus la neexecutare până în prezent a documentului executoriu și la încălcarea termenului rezonabil, prin ce i se lezează dreptul lui la un proces echitabil.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 martie 2016 a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de către Ion Culiuc. (vol.I, f.d. 182, 187-191).

S-a constatat faptul încălcării dreptului lui Ion Culiuc la executarea în termen rezonabil a ordonanței judecătorești nr.2 p/o -26 din 01 martie 2013 emisă de Judecătoria Briceni pentru perioada 15 aprilie 2013 până 23 martie 2016.

S-a încasat de la bugetului de stat gestionat de către Ministerul Finanțelor prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Ion Culiuc suma de 15 000 lei cu titlu de prejudiciu moral pentru neexecutarea ordonanței judecătorești nr. 2 p/o -26 din 01 martie 2013 emisă de Judecătoria Briceni și cheltuielile de judecată în sumă de 1 530 lei. În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Ministerul Justiției a declarat apel, solicitând casarea hotărârii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 martie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii (vol.I, f.d. 196, 210-214).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 martie 2016 (Vol.I, f.d. 226, 227- 233).

La 03 februarie 2017 Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016, solicitând casarea hotărârilor judecătorești, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii (vol. II, f.d. 133-136).

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat, că instanțele de judecată au interpretat în mod eronat legea și în acest sens au aplicat eronat normele de drept material ce reglementează examinarea acțiunilor privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, în condițiile când executorul judecătoresc a reacționat imediat la cererile intimatului și a întreprins măsurile posibile, care puteau fi întreprinse în mod rațional în scopul executării documentului executoriu vizat.

La 29 martie 2017 executorul judecătoresc Iurie Țivirencu a depus referință la cererea de recurs, solicitând admiterea cereri de recurs a Ministerului Justiției, ca fiind legală și întemeiată (vol. II, f.d.11-12)

În conformitate cu art. 434 alin. 1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă, că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 07 decembrie 2016, expediată părților prin intermediul oficiului poștal la data de 13 ianuarie 2017. Potrivit copiei scrisorii anexate la dosar Ministerul Justiției la 24 ianuarie 2017 a recepționat decizia din 07 decembrie 2016 (vol. II, f. d. 5).

În aceste circumstanțe recursul depus la data de 03 februarie 2017, se consideră a fi depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție prin încheierea din 12 mai 2017 a considerat recursul admisibil.

În conformitate cu art. 441 CPC, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) CPC, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Verificând cele invocate în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul depus de către Ministerul Justiției întemeiat și care urmează să fie admis din următoarele considerente.

În speță, Ion Culiuc s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, privind constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și încasarea prejudiciului material, moral și cheltuielilor de judecată.

În speță, instanța de recurs a constatat, că la 01 martie 2013 Judecătoria Briceni a emis ordonanța judecătorească nr. 2p/o-26, prin care s-a încasat de la Lavric Andrei în beneficiul lui Ion Culiuc datoria în sumă de 1 700 euro sau echivalentul acestei sume în lei moldovenești la momentul executării hotărârii cât și cheltuielilor de judecată în sumă de 712 lei (vol.I, f.d.6) .

La 15 aprilie 2013 Vitalie Culiuc a solicitat executorului judecătoresc Iurie Țivirencu primirea spre executare a ordonanței judecătorești (vol.I, f.d.14).

Prin încheierea din 15 aprilie 2015 executorul judecătoresc Iurie Țivirencu a primit spre executare ordonanța judecătorească nr. 2p-o-26 din 01 martie 2013, a intentat procedura de executare și a propus debitorului Andrei Lavric termen de executare benevolă de 15 zile .

Din momentul intentării proceduri de executare a ordonanței judecătorești până la înaintarea cererii de chemare în judecată executorul judecătoresc a întreprins și alte măsuri necesare pentru executarea ordonanței date.

La 11 decembrie 2015 Ion Culiuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, solicitând constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii, încasarea prejudiciului material în mărime de 1 700 euro sau echivalentul bănesc în valută națională la data executării hotărârii, cheltuielilor de judecată în sumă de 712 lei, repararea prejudiciul moral în mărime de 1200 euro și încasarea cheltuielilor legate de asistența juridică în sumă de 1 530 lei (f.d. 5-9).

Instanțele au adoptat hotărârile sus citate.

Judecând pricina în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a constatat, că instanțele de judecată au încălcat normele de drept material și au apreciat arbitrar circumstanțele pricinii.

Conform art. 120 din Constituția RM este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești, precum și colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentințelor și a altor hotărâri judecătorești definitive.

În conformitate cu art. 16 alin. (1) și (2) CPC, hotărârile, încheierile, ordonanțele și deciziile judecătorești definitive, precum și dispozițiile, cererile, delegațiile, citațiile, alte adresări legale ale instanței judecătorești, sânt obligatorii pentru toate autoritățile publice, asociațiile obștești, persoanele oficiale, organizațiile și persoanele fizice și se execută cu

strictețe pe întreg teritoriul Republicii Moldova. Neexecutarea nemotivată a actelor judecătorești, dispozițiilor, cererilor, delegațiilor, citațiilor, altor adresări legale, precum și lipsa de considerație față de judecată, atrag răspunderea prevăzută în prezentul cod și în alte legi.

În conformitate cu art. 255 CPC, hotărârea judecătorească se execută, în modul stabilit de lege, după ce rămâne definitivă, cu excepția cazurilor de executare imediată după pronunțare.

Conform art. 70 alin. (1) Codul de executare, documentul executoriu va fi executat în termenul indicat în el sau, în cazul în care nu este indicat, într-un termen rezonabil. Criteriile de determinare a termenului rezonabil sânt: complexitatea procedurii de executare, comportamentul participanților la procedura de executare, interesul creditorului și conduita executorului judecătoresc.

Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale garantează în art. 6 § 1 principiul celerității procedurilor judiciare. Acest termen se întinde și asupra procedurilor de executare a hotărârilor judecătorești, deoarece Curtea de la Strasbourg a decis că executarea unei hotărâri judecătorești trebuie să fie considerată ca parte integrantă din noțiunea de „proces”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în hotărârile: Prodan contra Moldovei din 18 mai 2004, Țîbîrneac contra Moldovei din 16 octombrie 2007, Sîrbu contra Moldovei din 15 iunie 2004 a constatat că articolul 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești sau tribunal; în acest fel el cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri în fața instanțelor judecătorești în litigii civile, constituie un aspect. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui Stat Contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți. Ar fi de neconceput ca articolul 6 § 1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu – proceduri care sunt echitabile, publice și prompte – fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești; a interpreta articolul 6 ca referindu-se în exclusivitate la accesul la o instanță și îndeplinirea procedurilor ar putea duce la situații incompatibile cu principiul preeminenței dreptului, pe care Statele Contractante și-au asumat angajamentul să-l respecte atunci când au ratificat Convenția. Executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie, prin urmare, privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul articolului 6 (a se vedea *Hornsby v. Greece*, hotărâre din 19 martie 1997, Reports 1997-II, p.510, § 40).

La aprecierea termenului rezonabil de executare a hotărârii judecătorești urmează a fi luate în considerare anumite criterii de apreciere:

- Complexitatea cauzei, se apreciază de asemenea după caz și individual.
- Comportamentul părților, care include aprecierea comportamentului reclamantului și a autorităților. Se va aprecia bona/mala fides a tuturor părților implicate în proces, inclusiv existența unor întârzieri inexplicabile, amânări neîntemeiate; etc.
- Miza (interesul) pentru reclamant relevă importanța sau scopul pentru persoana care pretinde violarea dreptului său la un termen nerezonabil.

Conform art. 2 alin. (1) Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la

executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești nr. 87 din 21.04.2011, orice persoană fizică sau juridică, ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de prezenta lege și de legislația procesuală civilă.

Conform art. 4 alin. (1) - (3) nr. 87 din 21.04.2011, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, iar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare și suportarea costurilor și cheltuielilor de judecată îi revine reclamantului.

Instanța de judecată care examinează în fond cauza, organul de urmărire penală, autoritatea implicată în proces sau, după caz, executorul judecătoresc ori autoritatea responsabilă de executarea hotărârii judecătorești prezintă Ministerului Justiției un raport motivat privind modul de respectare a termenului rezonabil și, după caz, dosarul sau o copie de pe dosar.

Raportul privind modul de respectare a termenului rezonabil se prezintă în scris și va conține: numele și prenumele judecătorului, ale reprezentantului autorității implicate în proces, ale executorului judecătoresc sau ale reprezentantului autorității responsabile de executarea hotărârii judecătorești; date despre acțiunile procesuale întreprinse, termenele de realizare și motivarea acestora; date despre acțiunile procesuale întreprinse în vederea accelerării procedurii de judecare, după caz; alte date relevante privind respectarea termenului rezonabil.

Din speță rezultă, că la data de 15 aprilie 2013, în biroul executorului judecătoresc Iurie Țivirencu a fost înregistrat spre executare Ordonanța nr. 2p/o-26 din 01 martie 2013, eliberată de Judecătoria Briceni privind încasarea de la Lavric Andrei Ghenadie în beneficiul lui Culiuc Ion Victor datoră contractului de împrumut în sumă de 1700 euro sau echivalentul acestei sume în lei moldovenești la momentul executării hotărârii cât și cheltuielile de judecată în sumă de 712 lei.

Debitorul a fost citat la biroul executorului judecătoresc în scris cu poștă recomandată de mai multe ori, scrisorile fiind recepționate sub semnătură, însă debitorul a ignorat aceste scrisori și nu s-a prezentat.

Pe data de 16 aprilie 2013 prin scrisoarea nr. 346, expediată în adresa Primarului s. Colicăuți r. Briceni a fost solicitată informația despre bunurile mobile și imobile înregistrate pe numele lui Andrei Lavric, viza de reședință și dacă activează în câmpul muncii, sau are careva activitate de întreprinzător. Prin adeverința nr.23 din 25 aprilie 2013, eliberată de Primăria sat. Colicăuți r-1 Briceni se confirmă că debitorul Andrei Lavric nu este angajat în câmpul muncii, nu dispune de bunuri înregistrate cu drept de proprietate și nu se află pe teritoriul satului. Executorul judecătoresc în vederea executării documentului executoriu a sesizat organele statului, care dețin registre publice în vederea stabilirii dacă debitorul deține careva bunuri imobile sau mobile pentru a fi urmărite. Conform comunicatului nr.05/1448/01 din 16 mai 2013, primit de la Camera Înregistrării de Stat, Andrei Lavric nu figurează în calitate de întreprinzător individual. Direcția înregistrare a transportului și calificarea conducătorilor auto, prin comunicatul nr. 03/15525ej din 22 aprilie 2013 a informat, că Andrei Lavric nu are înregistrate unități de

transport. Conform informației nr.01-04/38 din 24 aprilie 2013 prezentată de OCT Briceni „ÎS,Cadastru”, Andrei Lavric nu are înregistrate careva bunuri imobile. Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor al RM, întreprinderea Stat „Registru” prin informația nr.02/3-2428 din 02.05.2013 a comunicat, că lui Andrei Lavric i s-au aplicat restricții temporare în eliberarea pașaportului cetățeanului RM. Instituțiile financiare au informat executorul judecătoresc că Andrei Lavric nu are deschise careva conturi bancare și nu deține conturi curente, conturi de card, conturi de depozit în lei și valută străină.

Prin încheierea Judecătoriai Edineț nr.2-754/13 din 24 mai 2013 a fost dispusă aducerea forțată a debitorului Lavric Andrei în fața executorului judecătoresc. Încheierea nu a fost executată din motiv că Andrei Lavric nu se află pe teritoriul localității. Executorul judecătoresc personal s-a deplasat la domiciliul debitorului, nestabilind careva bunuri pentru a fi sechestrate.

La demersul executorului judecătoresc de către instanța de judecată prin încheierea nr.2-1144/13 din 19 noiembrie 2013 Andrei Lavric a fost anunțat în căutare. Fiindcă conform datelor SIC „ACCESWEB” s-a constatat, că debitorul Andrei Lavric, în anul 2013 a traversat frontiera, la demersul executorului judecătoresc prin încheierea Judecătoriai nr.26-2/14 din 18 ianuarie 2014 lui Andrei Lavric i-a fost aplicată interdicția de a părăsi țara pe 6 luni.

S-a mai constatat că urmare a măsurilor de căutare întreprinse de către poliție, a fost stabilit locul aflării debitorului, care a semnat un angajament la 14 februarie 2014 prin care se obligă să întoarcă datoria creditorului.

Prin încheierea nr.25-21/15 din 16 aprilie 2015 Judecătoria Edineț a admis demersul executorului judecătoresc, aplicând interdicția de a părăsi țara debitorului Andrei Lavric.

La demersul executorului judecătoresc prin încheierea nr.25-39/15 din 01 iulie 2015 Judecătoria Edineț repetat a dispus anunțarea în căutare a lui Andrei Lavric cu dispunerea aducerii forțate ulterior datei stabilirii locului aflării debitorului în fața executorului judecătoresc.

Astfel, se atestă că executorul judecătoresc a întreprins măsurile care puteau fi întreprinse în mod rațional, iar debitorul este o persoană privată, care potrivit probelor prezentate, nu are bunuri imobile și mobile, nu are conturi bancare, nu are venituri contribuabile, nu este oficial angajat în serviciu, nu locuiește pe teritoriul comunității, aflându-se în căutare.

Argumentul intimatului, că de la data identificării de către poliție a locului aflării debitorului 27 februarie 2014 și până la 26 februarie 2015 executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri de executare, nu constituie temei de admitere a acțiunii, ori s-a stabilit cu certitudine că în această perioadă debitorul nu a achiziționat careva bunuri, nu a obținut venituri pentru a fi urmărite în scopul executării, asumându-și în scris obligația să restituie datoria.

Miza în executarea documentului executoriu pentru Ion Culiuc nu este de extremă necesitate, având în vedere că sumă dispusă spre încasare în baza ordonanței judecătorești rezultă dintr-o datorie privată.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului notează că responsabilitatea statului pentru executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva unei companii private nu se extinde mai departe decât până la implicarea organelor de stat în procedurile de executare (a se vedea Shestakov v. Russia (dec.), nr. 48757/99).

Curtea de la Strasbourg în decizia Grițco contra Moldovei din 29 noiembrie 2005 a constatat că procedurile în cauză erau complexe în fapt și necesitau soluționarea unor chestiuni practice și administrative complicate, și anume găsirea unei soluții pentru a satisface cerințele numeroșilor creditori ai băncii private. Chiar dacă pârâtul era o instituție privată și, ceea ce este mai important, una insolubilă, procedurile de executare au fost deschise și au progresat. Guvernul și-a îndeplinit obligația de a întreprinde măsuri necesare în vederea executării hotărârilor pronunțate în favoarea reclamantului. În astfel de circumstanțe, Curtea conchide că în această cauză statul a întreprins măsurile care puteau fi în mod rațional întreprinse pentru a executa hotărârile.

În cauza Cebotari contra Moldovei din 29 noiembrie 2015, forul de la Strasbourg a susținut că executarea unei hotărâri definitive pronunțată de o instanță judecătorească trebuie privită ca o parte integrantă a „procesului”, în sensul articolului 6 al Convenției. Totuși dreptul „de acces la o instanță” nu impune o obligație statului de a executa orice hotărâre judecătorească cu privire la un drept cu caracter civil fără a ține cont de circumstanțele specifice ale cauzei. Curtea a notat că responsabilitatea statului în privința executării unei hotărâri judecătorești pronunțată împotriva unei companii private nu se extinde dincolo de implicarea autorităților de stat în procedurile de executare. Totuși, atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și nu o fac, inacțiunea lor poate angaja responsabilitatea statului în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției. Curtea nu este chemată să examineze faptul dacă ordinea juridică internă a statului poate să asigure executarea hotărârilor pronunțate de către instanțele judecătorești. Într-adevăr, fiecare stat trebuie să asigure funcționarea unor instrumente juridice care să fie adecvate și suficiente pentru a asigura executarea obligațiilor pozitive care revin statului. Unica sarcină a Curții este de a examina dacă măsurile aplicate de către autoritățile moldovenești în această cauză au fost adecvate și suficiente. În cauze ca aceasta, în care se cer acțiuni de la un debitor persoană privată, statul, în calitate de posesor al forței publice, trebuie să acționeze diligent pentru a asista creditorul în executarea hotărârii judecătorești.

Prin urmare, în speță executarea tardivă și neintegrală a documentului executoriu nu poate fi pusă pe seama statului, deoarece executorul judecătoresc a întreprins acțiunile necesare în vederea executării ordonanței judecătorești.

În afară de aceasta, conform art. 513 alin. (1) Codul civil, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Din sensul acestei norme de drept se deduce că Ion Culiuc până la intrarea în relații contractuale cu Andrei Lavric urma să depună diligența necesară pentru a se interesa de situația materială a acestuia.

Conform art. 516 alin. (1) Codul civil, raportul obligațional poate da naștere unui drept la informare fără ca acesta să fie stipulat în mod expres. Punerea la dispoziție a informației presupune și obligația de eliberare a documentelor corespunzătoare.

Așadar, Ion Culiuc potrivit legii nu a fost lipsit de dreptul de a se informa despre bunurile pe care le deține Andrei Lavric și situația acestora pentru a se asigura că creanța sa va putea fi executată.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că prima instanță și instanța de apel au stabilit circumstanțele pricinii, că nu este necesară verificarea suplimentară și administrarea de noi dovezi, însă au apreciat arbitrar probele administrate și au aplicat

eronat normele de drept material, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Ministerului Justiției, de a casa decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 și hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 martie 2016, de a emite o nouă hotărâre de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE :

Se admite recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 și hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 martie 2016, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Culiuc împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Iurie Țivirencu cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral, încasarea cheltuielilor de judecată.

Se emite o nouă hotărâre.

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Ion Culiuc împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Iurie Țivirencu cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral, încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședință, judecătorul

judecătorii

Iulia Sîrcu

Mariana Pitic

Dumitru Mardari

Sveatoslav Moldova

Maria Ghervas